

Сутність ко-сорсинга полягає в тому, що органи внутрішнього аудиту створюються в рамках компанії, але в деяких випадках залучаються експерти спеціалізованої компанії чи зовнішні консультанти.

Таким чином, на наш погляд, доцільно на кожному підприємстві запровадити систему внутрішнього аудиту з тим, щоб за цю роботу відповідали конкретні особи. В той же час, вважаємо недоцільним створювати службу внутрішнього аудиту на невеликих підприємствах, оскільки вона потребує великих затрат, а більш раціональним є використання централізованої форми організації аудиту.

Створюючи відділ внутрішнього аудиту, керівництво компанії повинно із самого початку визначити ступінь його незалежності. Згідно зі Стандартами внутрішнього аудиту незалежність внутрішнього аудитора – це можливість вільно й об'єктивно виконувати покладені на нього обов'язки і неупереджено виражати свою думку.

Проте, незалежно від ступеня самостійності та об'єктивності внутрішнього аудиту він не може досягнути такого ступеня незалежності, якого вимагають від зовнішнього аудитора при висловленні ним думки щодо фінансових звітів.

ПЕРЕДУМОВИ ПЕРЕОСМИСЛЕННЯ АНАЛІТИЧНОГО ОБЛІКУ ВИРОБНИЧИХ ВИТРАТ І ЙОГО ВПЛИВ НА ЕКОНОМІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Даценко Я.О.

Науковий керівник – Карпушенко М.Ю., канд. екон. наук, доцент

Виробничі витрати є найважливішою категорією управлінського обліку, що впливає на прибуток, собівартість, оборотність оборотних активів і т.п. У процесі дослідження були зроблені наступні і висновки:

- Визначення витрат, дане П (С) БО 16, відповідає господарським реаліям, проте вимагає неодмінного смислового уточнення, а також обмеження сфери застосування бухгалтерським обліком.

- У вітчизняній нормативній базі з бухгалтерського обліку слід предметно розмежувати поняття «витрати» (грошовий вимір суми ресурсів, що використовуються) і «витрати» (статті витрат, які відносяться до поточного облікового періоду).

- Виділення додаткових синтетичних рахунків для обліку витрат не є доцільним і не буде сприяти поліпшенню економічної роботи на підприємстві, для цього необхідний грамотно побудований аналітичний облік в рамках діючих рахунків витрат.

- Для оцінки рентабельності виробу і зіставлення з ціною реалізації до собівартості необхідно включати тільки ті витрати, які прямо відносяться до Вашого виробу. Причому, застосовної така собівартість є тільки для визначення нижнього порога ціни (демпінговою кордоном).

- Розподіл витрат на постійні та змінні необхідно для контролю над релевантними витратами і відповідної оптимізації обсягу виробництва. Для різних підприємств одні і ті ж витрати можуть бути як постійними, так і змінними. П (С) БО 16 поділяє витрати на ці дві категорії, а дає підприємствам загальні вказівки щодо того, як визначити відповідний статус тієї чи іншої статті витрат.

- Методологія розподілу загально виробничих витрат відповідає обліковим і господарським вимогам, за винятком включення постійних нерозподілених витрат в собівартість реалізації.

- Собівартість є динамічною категорією, яка приймає різні значення в залежності від виду діяльності та облікової політики підприємства. П (С) БО 16 не визначає структуру собівартості, а дає загальні принципи її формування.

- Калькуляція виробничої собівартості (система "absorption cost", викладена в П (С) БО 16), не дає її коректного значення і є недоцільним і невиправдано трудомістким. У міру переходу на ринкові засади господарювання і в зв'язку з прийняттям відповідних положень в Податковому кодексі доцільним є поступовий перехід на систему калькулювання собівартості за змінними витратами (direct-costing). Калькулювання повної собівартості за системою "full cost» не обумовлено практичною потребою і для більшості підприємств - марно.

- Методологія калькулювання собівартості по П(С)БО 16 повністю відповідає методу повного розподілу витрат в офіційній термінології СІМА з управлінського обліку.

- Можливості бухгалтерського обліку в питанні управління витратами обмежені, тому ключовим фактором оперативності в прийнятті управлінських рішень є вміння центрів витрат переробляти облікові дані за своїми критеріями. Облікова політика в цьому плані повинна бути орієнтована на побудову автономної системи рахунків для управлінського обліку.

- Фінансовий та управлінський облік відрізняються за програмними цілями і за методикою обробки даних, тому в їх синхронізації необхідно дотримання заходів. Побудова «гнучкою» системи рахунків є прерогативою виключно управлінського обліку, і її екстраполяція на фінансовий облік створює загрозу системі фінансової

звітності. Уніфікація Плану рахунків є неминучим наслідком поширення МСФЗ і обумовлюється необхідністю приведення до єдиного вигляду результатів роботи різних підприємств.

- Управлінський облік на виробничих підприємствах повинен бути орієнтований на побудову на базі рахунків витрат з Плану рахунків інтегрованої системи аналітичних рахунків, що враховують види продукції, виробничі підрозділи і витратні елементи.

Перспективним напрямком подальших досліджень є автоматизація цієї класифікації і її адаптація до номенклатурним і масштабним особливостям виробленої продукції.

ОСНОВИ РЕПУТАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВА

Костоглодова М.В.

Науковий керівник – Чех Н.О., канд. екон. наук, старший викладач

Сучасні реалії функціонування та розвитку вітчизняних підприємств характеризуються жорсткими умовами конкурентної боротьби і вимагають нових підходів до організації та ведення бізнесу. Динамічні зміни світової економічної системи та безпосередній їх вплив на діяльність підприємств значно підвищують невизначеність їх функціонування, що призводить до появи нових ризиків, які мають різні джерела формування та форми прояву. Серед нефінансових ризиків особливе місце займають репутаційні ризики, які недостатньо досліджені в теоретичному аспекті та майже не враховуються підприємствами в практичній діяльності. Ігнорування та недооцінка цих ризиків може призвести до негативних наслідків для підприємства та порушення стану його економічної безпеки в цілому та репутаційної безпеки, зокрема.

Прийнято вважати, що забезпечення безпеки організації направлено на захист двох основних інтересів суспільства. Перший – збереження і примноження його майна, другий – забезпечення і захист ділової репутації. Якщо з першим інтересом все ясно, то другий часто викликає питання. Перш за все – на увазі складності визначення правової природи самого явища і вибору способів захисту.

Під діловою репутацією прийнято розуміти якісну оцінку учасниками цивільного обороту діяльності організації, а також дій її реальних власників, афілійованих осіб, дочірніх і залежних організацій. Вона може бути оцінена, а збиток, їй нанесений, вимірний в грошовому еквіваленті. Тому можна вважати, що практично всі дії, спрямовані на забезпечення безпеки організації, захищають її майнові інтереси. У тому числі і такі, на перший погляд далекі від майнової оцінки,